

Vrede aan hen die dichtbij zijn

“Christus is gekomen om de blijde boodschap van vrede te verkondigen: vrede aan hen die ver weg zijn en vrede aan hen die dichtbij zijn” (Efeziërs 2: 14-18). Dit citaat van Paulus, gaf de titel aan het nieuwe nummer van de *Brief uit Taizé*. Hieronder en op de laatste pagina, delen mensen uit verschillende continenten hun ervaringen van solidariteit die zij concreet hebben geleefd overal om hen heen. Op de binnenpagina’s staan een artikel dat ingaat op de kwestie van “denk globaal, handel lokaal” en twee bijbelse commentaren aangeboden, van teksten met betrekking tot de relaties binnen het gezin, de natuurlijke omgeving voor directe solidariteit.

In onze pogingen om nieuwe vormen van solidariteit te scheppen en wegen van vertrouwen te openen, zullen we altijd weer op de proef gesteld worden. Er zullen momenten zijn dat dit ons lijkt te overweldigen. Wat moeten we dan doen? Zou op onze eigen beproevingen en die van anderen, ons antwoord kunnen zijn dat we nòg meer liefhebben? (Broeder Alois, *Brief 2012 – Naar een nieuwe solidariteit*)

Calin (Roemenië)

Vaak vergeten we het belang van solidariteit in ons leven en blijkbaar negeren we de voordelen die het ons brengt. Solidariteit betekent niet noodzakelijkerwijs dat we naar een land in de derde wereld moeten reizen om de armen te helpen, maar het begint met een simpel “hallo!”. Solidariteit maakt deel uit van ons leven sinds het begin. Wanneer wij een wereld willen creëren waarin solidariteit normaal is, dan moeten we beginnen met kleine acties, in onze gezinnen, met onze burens - praten met de vreemdeling in de bus of houd de deur open voor een oudere die een gebouw verlaat. Ik denk dat solidair zijn niet moeilijk is om te doen, omdat ze alleen liefde nodig heeft, en wij ontvangen die allemaal van God – het is zonder twijfel het begin van de weg naar geluk.

Hannah (Engeland)

Vriendelijk zijn kan ons vaak laten vervallen in eenvoudige zinnen en clichés. Een verbintenis met de authenticiteit kan een manier zijn om vrede te delen met degenen die ons benaderen. We kunnen niet bij iedereen zo zijn als bij onze beste vrienden – als we dat proberen, dreigen we een verdieping in onze vriendschappen te verliezen. Tegelijkertijd is het belangrijk om alert te blijven bij nieuwe mensen op een enigszins bekende plaats, zoals op de universiteit of in de kerk, en de verantwoordelijkheid te nemen om ze te herkennen en ze te verwelkomen.

Judith (Nederland)

Voor mij begint solidariteit met mensen op een echte manier te ontmoeten. Herken de mensheid in anderen en in jezelf. We moeten toestaan dat de behoeften van anderen invloed op ons hebben. Toen ik terug naar huis keerde na een verblijf in Taizé, realiseerde ik me hoe makkelijk het was om je af te sluiten voor elke mogelijkheid om elkaar te ontmoeten, om met andermans behoeftes geconfronteerd te worden. Ik zette bijvoorbeeld altijd mijn MP3-speler aan als ik het huis verliet. Als ik dan om me heen keek in de bus of in de trein, zag ik hoeveel mensen naar hun eigen muziek aan het luisteren waren. Dus heb ik besloten om mijn koptelefoon af te zetten en meer aanwezig te zijn voor de mensen om me heen. Dit stond me toe om een aantal goede gesprekken met vreemden te hebben en, op een of andere manier, om mijn solidariteit te betuigen.

Katarzyna (Polen)

Elke dag dank ik God dat ik ben geboren in een geweldige familie. Als ik de persoon ben die ik ben, dan is dit vooral te danken aan de waarden die ik heb meegekregen van mijn ouders en grootouders: geloof, openheid en belangeloze vrijgevigheid. Ik ben dankbaar voor mijn grootouders die altijd bereid zijn om te helpen en te luisteren, die me hebben geholpen om God en de schoonheid van de wereld te ontdekken. Mijn ouders hebben me door hun eigen leven laten zien hoe je kunt zien met het hart, met gevoeligheid en empathie voor anderen.

Familiebanden hebben me geleerd om in gemeenschap te leven sinds mijn kindertijd. Het is in gemeenschap dat de mensheid wordt gerealiseerd. De dialoog tussen generaties, op basis van begrip en openheid, is een wederzijdse gift waarvan het doel is de goedheid te onthullen die in ieder van ons schuilt.

Alphonse (Tanzania)

Ik werk in een academisch ziekenhuis in Dar-Es-Salaam. Ik heb daar leren omgaan met de fysieke behoeften van de plattelandsbevolking. Dit ziekenhuis ontvangt duizenden patiënten uit vele afgelegen gebieden. De meerderheid van hen is arm en blijft maandenlang in het ziekenhuis in afwachting van de behandeling. Sommigen zijn zelfs verlaten door hun naasten.

Het is niet voldoende om deze mensen alleen maar te benaderen vanuit professioneel oogpunt, in een arts-patiënt relatie. Zij hebben er dringende behoefte aan om te worden benaderd als vrienden, als kinderen van God. Wij zijn geroepen om te delen in hun problemen, om hen sympathie en empathie te geven en om hen beter van dienst te zijn.

Michio (Japan)

In mijn basiskamp van Caritas in Japan komen veel jonge mensen om de slachtoffers van de tsunami en de aardbeving van 2011 te helpen. Met hen hebben we een aantal activiteiten: het schoonmaken van de stad, het werken met de vissers en proberen om een gemeenschap te creëren in tijdelijke huisvesting. Na het werk delen we wat we hebben meegemaakt met deze ervaringen. Als we delen, realiseren we ons dat er geen barrières zijn tussen generaties.

Ik heb vaak gehoord dat volwassenen onder de indruk zijn van het grote aantal jonge mensen die niet denken over geld, maar gewoon degenen willen helpen die hun familie of thuis hebben verloren. Veel Japanners maken zich zorgen over de toekomst vanwege de nucleaire en de politieke situatie, maar dankzij deze ervaring voelen we hoop en vertrouwen.

Nicholas (USA)

Onlangs maakte ik deel uit van een delegatie van mijn universiteit in El Salvador. Twintig jaar na de Burgeroorlog lijdt het dorp dat we bezochten nog steeds. De bevolking kan het geweld en het ervaren verlies niet vergeten. Ik herinner me Hector, een kleine jongen die de gewoonte had om ons bij de hand te nemen en ons te volgen. Op een dag zag ik dat hij gaten aan het graven was in het vuil. Ik vroeg hem wat hij aan het doen was, en hij keek me aan met een grote glimlach: "Ik bouw een huis voor mieren!"

Ik was erg ontroerd. Ik ben 26 en ik voel dat sommigen van mij verwachten dat ik sterker word, meer onafhankelijk ... misschien zelfs meer cynisch. Hector herinnerde me aan de tederheid die kinderen hebben naar de kleinsten, die als mieren zijn in de ogen van de wereld. De onschuld en het idealisme van de jeugd kan zo extreem zijn dat ze belachelijk lijken. Maar als we er aandacht aan schenken, kan het een weg worden naar liefde en radicale vrede.

Cathel (France)

Een paar jaar na de eerste opdracht voor vrijwilligerswerk in Mexico ging ik in 2011 terug om een huis te bouwen voor een dagbesteding voor zeer arme ouderen, het Casa De Dia "San Agustin". Mexico wordt geplaagd door sociale ongelijkheid: de rijksten rijden rond in hun luxe auto's, terwijl anderen geen water hebben. Een bezoekje aan een stad is voldoende om de omvang van de twijfelachtigheid te zien.

Ons huis houdt zich vooral bezig met ouderen die uitgeput zijn door onzekerheid en die behoefte hebben aan meer voedselhulp om te overleven. Dit is de uitdaging van een vereniging als de onze: een passend kader bieden, dat bevorderlijk is voor het delen en voor de strijd tegen eenzaamheid. De wereld zal niet veranderen zonder ons. Zonder het op revolutionaire wijze te willen veranderen, kunnen we altijd al onze krachten gebruiken om haar te verbeteren.